

תמחקו את החיור!

"רגע אחד", אמר לעצמו שר-הבריאות, "אני מוכרח לדאוג לשפיות האזרחים". אמר והחליט לסגור את סדנאות "איי אם"

הוא, לא חזרו בריאים בנפשם. שיחות ארוכות עם "המטפל" שברו פעמים רבות את רוחם והביאו אותם למצב של דיכאון מתמיד. שך גם בעיקבות הכימיקלים הללו לא נשמע עזרה הקריאה. הציבורית להפסקת הטיפולים הפסיכולוגיים.

אז עכשיו יש לו לשר-הבריאות הישג בריאותי משמעותי. כמה אלפי בני-אדם, שהצליחו בדרך זו או אחרת להשיג כמה ימים של הנאה, לא יוכלו להמשיך ולהתכנס. יעקב צור רואג לבריאות שלכם וחיוך של הנאה עלול לפעמים להזיק לבריאות. צור גם שמע שבין האלפים שנהגו היו מעטים שהסדנה השפיעה עליהם באופן שלילי. מעניין אם ברק את מצב רוחם לפני שבאו להרצאות.

אני יודע שמדובר ביאפים תל-אביביים המחפשים את עצמם, ושאין טעם להתרגן מעוד תקנה שטותית שמוציא מישרד ממשלתי בשעות המעטות שהוא מגלה יעילות. אבל רווקא כהודמנות זאת אני מוצא לנכון לבקש בקשה מעומק הלב: אנה הרפו מהנאות חיינו הקטנות. המשיכו להתמודד עם בעיות האינטימיות, הכלכלה והביורוקרטיה, שבהן אתם מצטיינים כל כך ועשו מאמץ שלא לגלות עניין בחיינו היומיומיים. כל דבר טוב שנגעתם בו עד היום, הצלחתם רק לקלקל וסדנת האי-אם. לפחות עד עכשיו, לא הרגיזה אפילו את הרב יצחק פרץ.

לא הלכתי לאי-אם, למרות מאמצי-השיכנוע של חברי. אינני מתלהב ממיפגשים פסיכולוגיים המוניים. אינני יוצא מעורי בחשיפה אישית לפני קהל לא-מוכר. אינני מאמין בפתרונות קלים ומהירים למצוקות קיומיות. לא הלכתי, למרות שתמיד קינאתי במי שחזר עם חיוך ועם זווית חדשה אל תוך חייכם.

לא הלכתי, ועכשיו, אפילו אם ארצה, לא אוכל ללכת. שר-הבריאות אסר. האה הגדול עינו פקוחה ומישהו צריך לראות שלא תעשו שטויות.

שמואל שם-טוב

שרי-הבריאות צור ריח רע

לטפל בבעיותיהם, ילכו וישתדלו להפיק את המירב. חלק מחברי, שעברו את החוויה המתישה

את הטיפול הפסיכולוגי בארץ ולהוציאו מחוץ לחוק. ילכו אלה המוכנים לשלם תמורת שיחה עם אישיות מנוכרת, האמורה

כל החברים שלי ואני מתכוון למילה כל, שהלכו לסדנת האי-אם (אני קיים) חזרו מרוצים. לומר את האמת, התופעה הזו הרגיזה אותי. אפילו מכנסי החזרה בתשובה של אורי וזר לא כולם חוזרים משוכנעים. זה התחיל מטיפוסי דק והפך למכול סורר-ני. הראשונים שהלכו חזרו מלאי תישבות ובמהירות הפכו למטיפים בשער. מתחילים לגנדר, דוחקים בך ללכת ולנסות: "מה איכפת לך לעבור חוויה?" אחריהם ניסו חברים נוספים, שתוך זמן קצר חזרו גם הם והצטרפו לקבוצת המסכנים.

לא אהבתי את הגל הזה. בשנים האחרונות שלחו אותי להרבה מקומות, שבהם צריך קורס כל להתנסות בחוויה ורק אחרי-כך אפשר להבין כמה מדובר. אני גם לא נלהב מתיאורי ריות הזקפות לזכותן מאה אחוזי הצלחה, בייחוד לא כשמדובר בדינמיקה פסיכולוגית. כשגבר הלחץ, יצאתי למיתקפת-נגד מלג-לגת שהתקבלה, בדרך-כלל, ברוח טובה. המי שוכנעים, לפחות אלה שאני מכיר, לא הפכו למיסיונרים שוטים. לא שינו את אורחות חייהם, רק דיברו על חוויה טובה, על מגע פנימי עם עצמם וגם על היכרות חרשות שעשו במהלך הסדנות.

בין גיל 30 ל-40 עברו מרבית חבריי גם את חווית הטיפול הפסיכולוגי. משברי גירושין, מימוש עצמי, בעיות חברתיות ואחרות הביאו את רובנו אל הפגישה השבועית עם הפסיכולוג. פגישות שנמשכו בין חודשים ספורים לשנים רבות.

הצלחת הריסציה-פלינה הפסיכולוגית לה פוץ את חיינו לקלים יותר (שלא להעז ולומר מאושרים יותר), לא היה משכנע. כוכר מיעוק הוציאו חבריי בחודשים של פגישות ומעולם לא שמעתי מאחד מהם אפילו חלק מהתישבות ששמעתי מיוצאי סדנת אי-אם. אני יודע שמדובר בתחומים שונים. אני יודע שחוויה ריגונה מהנה אינה שקולה לטיפול פסיכולוגי יסודי, הנוגע בשורשי הבעיות והמנסה לפתור אותן. אני יודע זאת, ומשום כך אינני קורא לשרי-הבריאות לאסור

מס חיובי

על הבעייתיות של הפסקת גידול הקוקאין.

חקלאי-ישראל יכולים תמיד לבחור בין גידולים שונים — תירס, עגבניות, כותנה, פרחים או מטעים. אבל איזו אפשרות יש לחק לאי דרום-אמריקה כדי שיינעו ויסיכמו שלא לגדל קוקאין? הרי באזורים רבים בר-רום-אמריקה צמח הקוקאין הוא הצמח היחיד המסוגל לגדול בסוג האדמה המצוייה שם. זה קל מאוד להגיד לחקלאי לא לגדל את הצמח היחיד שהוא מסוגל לגדל, "כי זה לא נובל", אבל מה יקרה לאותו חקלאי? לכן, תחת להשקיע כספים כה רבים בהריסת פרנסתם של החקלאים הדרום-אמריקאים, כדאי למצוא שימושים חיוביים לסם. יונתן נורדיק, כפר חיים

המזהית היא עתק

על חלופה עברית לפאקסימיליה ("יומן אישי", העולם הזה 13.9.89).

בקשר למילה פאקסימיליה, אשר לה לא קבעה האקדמיה ללשון העברית חלופה נאר, תה, הייתי מציע את המילה מזהית, רוצה לומר, מכשיר היוצר העתקים זהים, וברבים מזהיות (כדומה למגבית או מטלית). כאשר לפעולה המתבצעת במכשיר זה: לזהות.

מכונת פאקסימיליה: מכונת-עיתון או מכונת-עיתון (מלשון להעתיק). כעס, או במכונת-כתבה, מעתיקים: כמי כונת-העיתון (או עתק) מעתיקים.

שמואל אילון תל-אביב

גם הסינים והערבים

על תכונות בני-נוער ("בעולם קור-איים לזה חוצפה ישראלית", העולם הזה 30.8.89).

העולם הזה כותב, כי "התחום היחיד שבו הנוער הישראלי מצטיין הוא להרוג. האמנם?"

הנוער הסיני הורג 10 אלפים סטודנטים במכה אחת. לא מצטיין?

הנוער הערבי מפוצץ מטוס פאנאם בא-וויר והורג 370 נוסעים תמימים. לא מצטיין? או מי מצטיין בלהרוג? לפי העולם הזה: הנוער הישראלי. ציון חובב, רמת-גן

מלחי א/ק. הר ציון

על אנדרטת-הנצחה לחללים אר-ציוניים של מלחמת-העולם.

אני מבקש מכל קרובי המלחים אשר טבעו במלחמת-העולם, בשנת 1941, באונייה הר ציון, כתוצאה מפעולת צוללות גרמניות, להודיע לי על כתובותיהם ו/או מיספר הטל-פון שלהם, אלי — וילי ולך, תל-אביב, ת.ד. 28316, בכדי שנפעל יחד להנצחת שמם באנדרטה הראוייה להם. וילי ולך, תל-אביב

מלקחי ההיסטוריה

על אפשרות שלום עם הערבים.

אני לא מבין כיצד יכול העולם הזה להיות כל כך נאיבי ולהאמין ששלום עם הערבים יצליח.

ההיסטוריה מלמדת אותנו, כי אין מה לעשות, הערבים שונאים אותנו. ההיסטוריה מלמדת אותנו שבגלל הנאיביות של העם היהודי

די ומפני שהעם היהודי סמך על כך שפני אויביו כביכול להיטיב עימו, העם אכל אותה. אני לא מבטוט מהמצב הקיים ואין לי פיתרון לבעייה, אבל זה לא אומר שבהיעדר פיתרון עלי לקבל כל פיתרון, למשל הפיתרון של העולם הזה. פריץ שלום, מעלה-אדומים

גבולות הרמוקרטיה

על שיחתו של אורי אבנרי עם רחבעם ("גנדי") זאבי, (לתת להם הצעה שאי-אפשר לסרב לה", ה"עולם הזה 6.9.89).

חברים יקרים: בואו נקרא לילד בשמו. אתם חושבים שזה שיא הרמוקרטיה מייגון-הריעות הזה, מה שבהעולם הזה נקרא ד"עה אחרת: שזה שיא הרמוקרטיה לתת את הבימה המכוברת של העולם הזה לאחד כמו רחבעם (טראנספר) זאבי. אבל אני חושב שזה שיא העיוורון.

אולי כבר שמעתם על הליברלים ברפובליקה של ויימאר, בגרמניה שלפני היטלר, שסברו שחייבים לתת לנאצים חופש-דיעה וחופש-בחירה וכו' וכו' ומה היה הסוף? דמוקרטיה, דמוקרטיה, אבל גם לדמוקרטיה יש גבולות, בעיקר כאשר המדובר על עצם קיומה. יוסף לביא, תל-אביב

שושן מרדכי

על הצלחותיו התיקשורתיות של אלון פיקוד-המרכז ("מגילת מרד-כי", העולם הזה 6.9.89).

תבל שיונתן שסדור, שירד כסאח על איציק מרדכי, שכח את הכלל שיותר משהעיגל רוצה לינוק, הפרה רוצה להיניק.

אולי אין זה הדחף הבלתי-יניתי-לשליטה של מרדכי, כל הפירסומים החיוביים האלה עליו, אלא אולי הם אלה דווקא לליהתיק שורת המחפשים נושא למלא בו את עמודיהם ואת מהדורותיהם. ובכלל, אם שם-אור לא נלאה מלפרט פירסום אחר פירסום אחר פירסום של עלילות מרדכי, כיצד זה נעלם ממנו הפירסום הכי מעניין, הכי מקדם את תדמיתו של מרדכי והכי חביב, זה של נישואיו הקרובים של מרדכי לחברתו הצעירה ממנו ב-20 שנה, הדוקטורנטית לביולוגיה היפופיה מאשקלון, ליי אור שושן?

אמריקה

על עלילות עיתונאית מברא-שבע ("עיתונאית במהירות מופרזת", העולם הזה 23.8.89).

אם העיתונאית מיכל קרם אכן עשתה מה שעשתה — "טיפלה" ברוח-התנועה כדי שיהיה לה סיפור טוב לעיתונגה — היה לה ממי ללמוד.

היא בוודאי למדה מהעיתונות שהיא, ללא ספק, הטובה בעולם, לעיתונות האמריקאית. הלא גם שם היה לפני כמה שנים מעשה בעיתונאית צעירה ושפתנית, שהביאה לעיתונגה, אחד המכובדים והיוקרתיים ביותר בארצות-הברית, תחקיר על רשת-סמים של קטינות (מאוד קטנות, בנות עשר ומשהו), תחקיר שזיכה אותה כפרס ארצי ובקידום בעיתונגה, עד שהתברר שלא דובים ולא יער. רק שבניגוד לארצנו, באמריקה על דבר כזה אין עוברים לסדר-היום ומפתרים על המי קום, וזה בדיוק מה שקרה לאתה עיתונאית. אתי חכמי, תל-אביב